

**ΠΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ**

(Από τὰ τελευταία φιγουρίνια τῆς ἀνδρικής μόδας
Α'.

«Τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν καλύτερο», λέγει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Ὡστόσο ὅμως ἓνας καλοντυμένος ἀνθρώπος, ἔχει μεγαλειότερη πέραση ἀπὸ ἕναν ἄλλον τῆς ἴδιας ἀξίας ποῦ δὲν ξέρει νὰ ντυθῆ ἢ δὲ θέλει νὰ περιποιηθῆ τὸν ἑαυτοῦ.

Ἐκεῖ ποῦ ὁ πρῶτος φαίνεται ταχτικός, καθαρὸς, κομψὸς, ὁ δευτέρος παρουσιάζεται ἀτημέλητος, καὶ χωρὶς κανένα γούστο.

Σήμερα ἔχει πιὰ καθιερωθῆ γιὰ κάθε ηλικία, ὡς τουαλέττα πρωϊνῆ τοῦ σπιτιοῦ ἡ πιτζάμα. Τώρα τὸ χειμῶνα ἡ πιτζάμα πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ μαλακὸ μάλλινο ὑφασμα, μονόχρωμο ἢ με ρίγες. Μὰ γιὰ λόγου, γούστου, οἱ ρίγες δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε πολὺ φαρδιεῖς, οὔτε ζωηροῦ χρώματος. Ὁ γιακὰς πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ μετάξι καὶ τοῦ ἴδιου χρώματος με τὸ ὑφασμα. Τὰ κουμπιὰ, ντυμένα με τὸ ἴδιο ὑφασμα, περνοῦν σὲ τρέσες, σὰν κ' ἔκείνες ποῦ ἔχουν στὴ μεγάλη του, στολῆ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱπυκοῦ.

Τὸ καλοκαίρι πάλι τὸ ὑφασμα τῆς πιτζάμας μπορεῖ νὰ εἶνε εἴτε λιγὸ, εἴτε βαρύτερα, εἴτε καὶ μετάξι ἀκόμα γιὰ τοὺς ἐξαιρετικῶς ἐλεγκτῶν. Στους νέους, τὸ θέρος ταιριάζουν πιτζάμες με ρίγες ἀκριεῖ ζωηρῆς, χρώματος βιολεῖ σὲ φόντο μαῦρ ἢ λευκὸ, ἢ ῥοζ βαθῦ σὲ ῥοζ πάλι, ἢ μπλε βαθῦ σὲ μπλε ἀνοιχτὸ, ἀκόμα δὲ συνηθίζονται ρίγες λευκῆς σὲ φόντο χρωματιστὸ. Γιὰ τοὺς πιὸ ἡλικιωμένους συνηθίζονται τὸ καλοκαίρι χρωματισμοὶ βιολεῖ, μπλε καὶ μαυρόν. Οἱ τρέσες τῆς χειμερινῆς πιτζάμας συνηθίζονται μαῖρες ἢ ὁμοιόχρωμες με τὴν πιτζάμα, οἱ δὲ χειμερινοὶ χρωματισμοὶ ποῦ εἶνε πάντοτε τῆς μόδας, εἶνε μπλε φονσέ, μαυρόν φονσέ καὶ πράσινο βαθῦ.

Ἐρχόμεστε τώρα στὸ ντύσιμο. Πρόκειται νὰ πᾶτε τώρα τὸ χειμῶνα στὸ γραφεῖο σας, στὴ δουλειά σας, νὰ βγῆτε τέλος πάντων ἔξω, τί κοστούμι πρέπει νὰ φορέσετε;

Λοιπὸν τὸ κοστούμι τῆς ἐργασίας εἶνε ὁμοιόμορφο: σακάκι, πανταλὸν καὶ γιλέκο μάλλινο. Δὲν πρέπει δὲ νὰ φαντάζεσθε ὅτι τὰ χειμῶνα ὑφάσματα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ γοντρά γιὰ νὰ κρατοῦν ζέστη. Ἐνα μέτριο πάχος, εἶνε πολὺ καλὸ.

Συνηθίζονται τελευταία καὶ τὰ φανταζι μάλλινα πλεκτὰ γιλέκα, ποῦ ὁ χρωματισμὸς τὸν πρέπει νὰ εἶνε κάπως σκοτεινὸς. Γκαὶ βαθῦ με ρίγες ὁμοιόχρωμες, ἢ μαυρόν πολὺ βαθῦ με ὁμοιόμορφες πάλιν ρίγες. Ὡστόσο αὐτὰ τὰ γιλέκα εἶνε κάπως ἐπικίνδυνα. Ἀφίνοντάς τα κανεῖς πρὸ τοῦ καιροῦ κινδυνεύει νὰ συναχθῆ ἢ ν' ἀρπάξῃ κανένα βρογγίτη. Ἄν ἐργάζεται κανεῖς σὲ γραφεῖο, τὸ κολλάρο πρέπει νὰ εἶνε μαλακὸ, κολληρισμένον, γυριστὸ, ἐπίσης καὶ ἂν ἐργάζεται σὲ μεγάλο κατάστημα ἢ στὴν ἐργασία τοῦ ἐπικοινωνεῖ με πολὺ κόσιο.

Ὅσο γιὰ τὴν γραβιτα χρειάζονται ὀλόκληρες σελίδες γιὰ νὰ γράψουμε σχετικῶς. Ὡς τόσο μιὰ συνηθισμένη σοβρινοῦ χρωματισμοῦ γραβὰ με τὸν κόμπο πολὺ μικρὸ, ὅπως συνηθίζεται τώρα, δὲν εἶνε ἀσχημὴ γιὰ τῆς ὥρας τῆς ἐργασίας.

Τὰ παπούτσια τὸ χειμῶνα, μπότες ἢ σακαρνίνα, με κορδόνια, συνηθίζονται κίτρινα, ὄχι ὅμως πολὺ ζωηρά. Οἱ γκέτες φοριοῦνται λίγὸ τὸ πρωὶ καὶ περισσότερο τ' ἀπόγευμα.

Ἡ ρεμπουσέλινα συνειδίζεται μαῦρη ἢ γκριβαθεῖα ἢ καὶ μαυρόν καὶ φορεῖται ὅλη τὴν ἡμέρα, προπάντων ὅμως τὸ πρωὶ.

Τὸ ἐπανωφόρι ὄχι πολὺ μακρὸ καὶ ὄχι πολὺ κλῶς.

Ἡ τουαλέττα λοιπὸν αὐτῆς εἶνε κατάλληλη γιὰ ὄλη τὴν ἡμέρα τὸν χειμῶνα, πρὸ πάντων ὅμως γιὰ τὸ πρωὶ. Ἄν τώρα θέλῃ κανεῖς ν' ἀλλάξῃ τὸ ἀπόγευμα τουαλέττα, θὰ φορέσῃ μαῦρο σακάκι, γιλέκο φανταζι, παντελὸν ριγέ, καπέλλο σκληρὸ, ἐπανωφόρι μαῦρο.

Στὴν ἐπάνω τσέπη τοῦ σακακιοῦ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἕνα μαντηλάκι λευκὸ ἢ μεταξωτὸ, ὑπὸ τὸν ὄχιον ὅμως νὰ μὴ βγαίνῃ ὑπερβολικὰ ἀπ' τὴν τσέπη. Μόλις λιγάκι νὰ φαίνεται. Οἱ ἡλικιωμένοι πρέπει κατὰ κανόνα ν' ἀποφεύγουν τὰ μαντηλάκια ἀνοιχτῶν χρωμάτων.

Προτιμώτερα γι' αὐτοὺς εἶνε τὰ ἄσπρα.

Τὰ χειμῶνα κοστούμια δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶνε ἀνοιχτοῦ χρώματος. Γίνεται ἐξαιρέσεις προκειμένου νὰ διαχειμῶσῃ κανεῖς σὲ κοσμικῆς ἐξοχῆς.

Στους νέους πηγαίνουν οἱ γραβάτες με ἀνακατεμένα χρώματα, πάντως ὅμως πρέπει νὰ βροῦνται σὲ κάποια ἁρμονία με τὸ χρώμα τοῦ κοστούμι. Στους πιὸ ἡλικιωμένους τὰ βαθεῖα χρώματα μ' ἀνάλογες καὶ κάπως ἐλαφρῆς ρίγες.

Γάντια δερμάτινα γκαὶ ἢ καφεῖ.

Τὸ κασκόλ συνηθίζεται μετὰξιν με χρώματα βαθεῖα καὶ με λίγες ρίγες ἀνοιχτές. Με γιλέκα μάλλινα φανταζι τὰ κασκόλ δὲν πηγαίνουν.

Ὁ Δανθῆς

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Κάποιος κύριος βλέποντας τὸ γιατρό του στὸ δρόμο, ἔσπευσε νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ὁ φίλος, τοῦ ποῦ τὸν συνώδευε τὸν ἐρώτησε γιὰτὶ τὸν ἀποφεύγει. Ἡ ἐκείνου τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ξέρεις, κυβιέμε, τὸν ντρέπομαι ἔχω τὸσον καιρὸ ν' ἀρρωστήσω!...»

Ὁ περιφρημος ποιητῆς τῆς Γαλλικῆς, Ἐπαναστάσεως Κάμιλλος Ντεϋουλῆν, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου περὶ τῆς ἡλικίας του, ἀπήντησε: «Ἐχω τὴν ἡλικία ποῦ εἶχε καὶ ὁ πόλιτης Ἰησοῦς, δευὰ ἐσταυρώθηκε. Εἶμαι τριαντα τριῶν χρόνων!».

Ὁ φιλόσοφος Ἐρασμος παρέβαλε τὴν κουκούλα τῶν καλογεράων πρὸς τὴν ἐλεημοσύνη ποῦ γίνεται γιὰ νὰ σκεπασθῇ ἕνα σωρὸ ἀλλὰ ἁμαρτήματα.

Ὁ Πλούταρχος παρέβαλε τ' αὐτιά του περιέργων με τὶς βεντοῦξες ποῦ τραβοῦν, ἐτι κακὸ ὑπάρχει μᾶλλον στὸ σῶμα.

Στὸ Λονδίνο, παρατηροῦν πολλοὶ γεωλόγοι, οἱ ὅτι μῆνες τοῦ ἔτους εἶνε βαρῦς χειμῶν, κ' οἱ ὑπόλοιποι τέσσερες, ἀνυπόφορη κακοκαιρία.

Λένε πῶς ὁ μεγάλος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, Ζεῦξις, ἀφοῦ ζωγράφισε μιὰ γηρά κατὰ πολὺ κομικὸ τρόπο, γέλασε τόσο πολὺ ὁ ἴδιος μαζὶ τῆς, ὥστε πέθανε ἀπὸ τὰ γέλια!

Ἐνας ἰστορικὸς γράφει ὅτι ἡ Βασίλισσα Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας φοροῦσε μιὰ μεγάλη ζώνη ποῦ εἶχε γύρω-γύρω μικρῆς τσεπούλες. Σ' αὐτῆς τὶς τσεπῆς ἡ βασίλισσα ἐβαζε τὰ κουτιά στὰ ὁποῖα ἐφύλασσε ταριχευμένες τὶς καρδιῆς τῶν πεθαμένων ἐραστῶν τῆς.

Οἱ Κίμβροι πρὸ τοῦ γάμου εἶχαν ἔθιμο νὰ κόβουν οἱ μελλοντικοὶ τὰ νύχια του, καὶ νὰ τ' ἀνταλλάσσουν. Στους ἀρχαίους Ἀθηναίους πάλι ὁ σύζυγος ἔκοβε τὸ κάτω μέρος τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ τοῦ σύζυγου τοῦ κ' ἐκείνῃ τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ δεξιότερου αὐτιοῦ τοῦ συζύγου!

Ὁ Ἀννίβας Καράς ἔλεγε ὅτι οἱ ποιηταὶ ζωγραφίζουν με τὰς λέξεις καὶ οἱ ζωγράφοι μιλοῦν με τὸν χροστίρη!

Ὁ Χάλλερ, ὁ μέγας ἀνατόμος γιατρός, κρατοῦσε τὶς τελευταίας του στιγμῆς τὸ σφυγμὸ του. Εἶπε δὲ με μιὰ γαλήνη ποῦ φανέρωνε τὴ μεγάλη του ψυχὴ: «Ἡ ἀρτηρία χτυπᾷ... ἡ ἀρτηρία χτυπᾷ ἀκόμα... Ἡ ἀρτηρία δὲ χτυπᾷ πιά!...» καὶ πέθανε.

Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα τὰ μαγαζιά ἀνοίγαν στὸ Παρίσι ἀπὸ τὶς 4 τὸ πρωὶ, ἐνθ' σημερα μόλις στίς 8 ἀνοίγουν. Ἄλλὰ τότε κ' ὁ βασίλευς ἐτρῶγε ἀπὸ τὶς 10 τὸ πρωὶ καὶ κοιμώτανε ἀπὸ τὶς 8 τὸ βράδυ.

Ἡ Ἁγία Θερεσία δάσκις ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ λόγο γιὰ τὸ διάβολο τὸν ἀνόματς: «Αὐτὸς ὁ δυστυχῆς ποῦ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἀγάπη!».

Ὅταν ὁ Ναπολεὼν ἐπεσκέφθη τὸν Πάπα στὸν Κεραμικόν, ὅπου τὸν κρατοῦσε δεσμώτη του, διὰ νὰ συμπλιωθοῦν, τὸν ἤρξε νὰ μπαλῶν τὶς κάλτσες του!

Τὰ πρῶτα ἐπώνυμα ἀνάγονται στὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου αἰῶνος.

Ὁ μέγας ζωγράφος Ρεμπράν εἶχε μιὰ ὑπηρετρία ἐξαιρετικὰ φένηρη. Κάποτε γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ περιποιητικῆ, τῆς ἔκαμε τὸ πορτραῖτο τῆς. Ἡ ὑπηρετρια τὸ ἔβαλε τότε στὸ παρῶθυρο ὅπου συνηθίζε νὰ βγαίνῃ καὶ νὰ φλυαρῆ με τὶς γειτόνισσες. Οἱ γειτόνισσες, βλέποντας τὴν εἰκόνα τὴν πέρασαν γιὰ τὴν ἴδια τὴν ὑπηρετρία κ' ἀόχισαν τὶς συνηθισμένες φλυαρῆς των. Ἐκκληκτες ὅμως εἶδαν νὰ μὴ τοὺς ἀπαντᾷ αὐτὴ ποῦ ἀφορμῆ γύρευε γιὰ κουβέντα. Τόση δὲ ἐντύπωση τοὺς ἔκαμε αὐτῆ ἡ σιωπῆ ὥστε ἐπίστευσαν πῶς ἡ ὑπηρετρια εἶχε βουβαθῆ. Ὁ Σουλῆκτς